

л г у б а - И когато Иваница беше тук, аз пак си бях сама.

Защото му бе по-приятно да чете послания и приема пратеници, да язди на кон с Мария или да поучава Йоан, отколкото да каже две думи на жена си. Царица! Нима съм царица? Нима за това доход в Търнов?

м а р а - Гневът те заслепява. Не знаеш какво говориш.

л г у б а - Той бяга от мен. Аз съм му чужда. Никога не ме е обичал.

м а р а - Властта не е удоволствие, а дълг Целгубо. Мислиш, *ли* че е радост за очите ми как Иваница губи здраве и сили, как по цели дни не яде, как поцели нощи крачи из стаята и съня бяга от очите му, както прилепът бяга от светлината. А как се свива сърцето ми всеки път, когато го провождам на бран!

л г у б а - Тогава кажи му да не затрива и своя, и моя живот. Ти си му майка, тебе той ще послуша.

Отвън забиват камбаните. Чува се черковно пеене.

м а р а - А кой ще будова за тая страдална земя? Кой ще ни оварди от погледите на толкова чужди, които искат да направят друмища по нея?

л г у б а - А някой ще му го признае ли? Ще му заплати ли за това? Колкото платиха на братята му.

м а р а - Остави праха на мъртвите.

л г у б а - Болярите пак негодуват, пак надигат глави. Утре ще свие гнездо нов заговор и отнейде ще се протегне нов кинжал.

м а р а - Отгдето знаеш?

л г у б а - Знам.

м а р а - Слушай, куманко, аз съм майка и знам колко ми е скъп